

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

7. LEDNA 2024

Z obsahu:

Radost

z hlásání evangelia

Katecheze

papeže Františka

při generální audienci

15. listopadu 2023,

náměstí Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

Svatá Markéta

Bourgeoysová

Libor Rösner

- strana 4 -

To je můj milovaný Syn

- strana 6 -

Co říká katolická

víra o duši

Reinhold Ortner

- strana 7 -

Jak znovu najít poklad víry

Ve škole svaté

Matky Terezy

- strana 8 -

Láska proměňuje

dokonce i hřích

- strana 10 -

Významné setkání

- strana 11 -

Slovenský bohoslovec

Ján Havlík

bude blahorečen

- strana 12 -

Heřman Josef (13)

Wilhelm Hünermann

- strana 13 -

Bartolomé Esteban Murillo (1618-1682): Ježíšův křest v Jordánu

Radost z hlásání evangelia

Katecheze papeže Františka při generální audienci
15. listopadu 2023 na náměstí Sv. Petra v Římě

Lk 2,8-11

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Po setkáních s řadou svědků hlásání evangelia navrhuji shrnout tento cyklus katechezí o apoštolské horlivosti do čtyř bodů, inspirovaných apoštolskou exhortací *Evangelii gaudium*, od jejíhož vydání uplyne tento měsíc deset let. První bod, na který se dnes podíváme, první ze čtyř, se bude týkat postoje, na němž závisí podstata evangelizačního gesta: totiž radosti. Radost. Křesťanské

poselství, jak jsme slyšeli v andělových slovech pastýřům, je hlásáním „velké radosti“ (Lk 2,10). A důvod? Dobrá zpráva, překvapení, dobrá událost? Mnohem víc – osoba: Ježíš! Ježíš je radost. On je Bůh, který se stal člověkem a přišel k nám! Otázka tedy, drazí bratři a sestry, nezní, zda zvěstovat, ale jak zvěstovat, a toto „jak“ znamená s radostí. Buď budeme Ježíše hlásat s radostí, nebo ho hlásat nebudeme, protože žádný jiný způsob hlásání není schopen přinést pravou Ježíšovu skutečnost.

Proto nespokojený křesťan, smutný křesťan, nešťastný křesťan, nebo ještě hůře, uražený a nevrlý křesťan není důvěryhodný. Bude mluvit o Ježíši, ale nikdo mu neuvěří! Jeden člověk mi jednou řekl, když mluvil o těchto křesťanech: „Vždyť jsou to křesťané s rybi tváří!“ – to znamená, že nic nevyjadřují, jsou prostě takové, ale radost je podstatná. Podstatné je pozorovat i své pocity. Evangelizace působí bezděčně, protože vychází z plnosti, ne z nátlaku. A když děláte evangelizaci – chcete ji tak dělat, ale tohle nejde – na základě ideologii, tak to není evangelizace, to není evangelium. Evangelium není ideologie: evangelium je zvěstování, zvěstování radosti. Ideologie jsou chladné, a to

Pokračování na str. 9

Co očekáváme od letošního roku? ... Je ve výčtu i to nejpodstatnější: každodenní setkání s živým Bohem? Ten, kdo uvěřil v Pána Ježíše jako Beránka Božího, Vykupitele světa, zaslíbeného Mesiáše, by měl myšlenku na Boha mít na prvním místě. Pokud tomu tak není, anebo ještě hůře: pokud očekáváme spoustu jiných věcí, ale Bůh v nich nefiguruje, je zřejmé, že v našem vztahu k Pánu není něco v pořádku. Dnešní čtení z proroka Izaiáše nás totiž z našeho „neočekávání“ usvědčuje. Neboť na Ježíšovu nauku čekají daleké kraje – a my, kteří mu máme být skrze svoji víru blízko, jej neočekáváme? Jedinou omluvou by bylo, kdyby naše sjednocení s Ježíšem bylo natolik dokonalé, že se naše očekávání již proměnilo v nadpřirozenou touhu: aby spojení s Pánem nikdy neskončilo a nebylo narušeno hříchem. Kéž by tomu tak opravdu bylo!

Jsmeli sjednoceni s Bohem, pak bychom měli překypovat radostí ze spojení s ním, což by z nás mělo jasně vyzařovat, a tak by se náš život měl stát jedním velkým hlásáním evangelia. Zároveň je taková radost důkazem toho, že Pánu je „milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné“ – jak znějí slova apoštola Petra v dnešním druhém čtení ze Skutků apoštolů. Nejde o ustrašenost či strach z něčeho zlého, ale jde o posvátnou bá-

Editorial

zeň před Stvořitelem a jeho nekonečnou vznešeností a dokonalostí. A od ní se pak pochopitelně odvíjí ona touha dělat to, co je v jeho očích správné a co mu způsobuje radost. V tom nám mohou být příkladem sv. Markéta Bourgeoysová (str. 4–5), sv. Matka Tereza (str. 8–9) či starc Serafim (str. 10–11). Každý způsobem sobě vlastním, od Boha jako hřivna daným. Vzpomeneme-li pak na podobenství o hřivnách, které jsme mohli slyšet o 33. neděli v mezidobí, jednu hřivnu bychom neměli rozhodně nikdy zakopat v zemi, ale naopak bychom ji měli rozmnožovat, co nám síly stačí: je to dar katolické víry.

Konvertitě si tohoto daru kolikrát váží více, než někteří katolíci pokřtění brzy po narození – jedním z takových konvertitů je známý herec Alec Guinness (str. 11–12). Na otázku, proč tomu tak je, najdeme jistě množství odpovědí. Jednu z nich, velmi podstatnou, nabízí sv. Matka Tereza: lidé se nechávají ovládat egoismem. Ano, pýcha je matkou všech hříchů, ba i zvlažnění až odpadu od víry. Je to ďábelský nástroj, proti kterému je třeba bojovat každodenně. Nejen Matka Tereza ukazuje, jak na to...

Slavíme-li dnešní neděli křest Pána Ježíše, je nasnadě, že budeme rozjímat také o svém křtu, o své víře. Nikoliv proto, abychom se uváděli v pochybnosti, nýbrž proto, abychom při ohlédnutí zpět na své zkušenosti života z víry posílili a rozmnožili tuto hřivnu, která je vzácnější než všechny poklady světa. (srov. 1 Petr 1,7) Budeme při tom muset pokorně sestoupit do hlubin své duše, podobně jako Boží Syn sestoupil do vod Jordánu, aby byl pokřtěn sv. Janem Křtitelem. Zatímco Ježíš byl bez viny a učinil tak jen proto, aby se mohlo naplnit dílo spásy, my bez hříchu nejsme, a tudíž je pro naši spásu životně důležité přijmout Boží pomoc ve formě svátosti a usilovat o setrvání v milosti posvěcující. A k tomu je potřeba žít z přijaté víry...

Vraťme se na začátek. Ať už jsou naše očekávání pro letošní rok jakákoliv, bez Boha by zůstalo naše srdce nenaplněné a náš život by se začal rozpadávat jako domeček z karet. Proto vložme již nyní do svých očekávání a tužeb víru v Boží Prozřetelnost a vyjděme jí vstříc s otevřeným srdcem, aby naše radost ze životodárného evangelia mohla být úplná. Tak se můžeme stát účastnými i na spásě druhých...

Daniel Dehner

V Betánii za Jordánem spěje Janova mise ke svému vyvrcholení. Bůh si zvolil toto místo a tohoto proroka, aby zde zvláštním způsobem projevoval svou přízeň a milosrdenství. Vynaložíš-li trochu námahy k soustředění a pozornosti, můžeš se, provázen Duchem Svatým, právě zde stát svědkem obdivuhodného setkání Syna s Otcem.

Přísný a nesmlouvavý kazatel se na první pohled liší ode všech, kteří sem za ním přicházejí. Při pohledu na něho tě možná napadne to, co si o něm myslí především přední jeruzalémští mužové: je to podivín, který přímo provokuje svým zevnějškem a svým způsobem života. Nemají pro to jiné vysvětlení, než že *je blázen*.⁽¹⁾ Ale Janova asketická strohost nechce být ani samoučelná ani okázalá. Dovedl jen sám u sebe do všech důsledků to, co káže druhým. Jeho životní způsob jasně vypovídá o tom, že má na mysli jen službu Bohu a splnění svěřeného poslání. Chudobu a krajní skromnost v odívání i stravování si nevynutila ani nouze ani sklon k výstřednosti, nýbrž je to důsledek jeho úplné vnitřní odloučenosti ode všeho pozemského pohodlí. Opravdové pokání vyžaduje dobrovolné přijetí nepřijemně pocíťovaného nepohodlí, které vede k osvobození ducha od tělesné a pozemské svázanosti a závislosti. Jan Křtitel snáší útrapy dobrovolného nepohodlí za všechny, které slovem i příkladem volá k obrácení. Nikomu se nepřizpůsobuje, nikomu se nepodbízí, a přece se všichni za ním hrnou. Neukazuje ti úspěšný klíč k opravdu účinnému apoštolátu?

Jordánský prorok je dokonale odpután i od každé samolibosti. Přicházejí k němu stále větší zástupy a dávají se od něho křtít. Takový úspěch snadno svádí k sebeuspokojení. Jan však vytrvale odvrací pozornost od své osoby. Nechce sloužit sobě, ale pravdě, proto nepřestává poukazovat na velikost toho, který má přijít po něm. Uvědom si, že není jiného způsobu, jak dobře připravit Ježíši cestu: *Je třeba se zmenšovat, aby On mohl růst*. V tom je také *Janova radost*.⁽²⁾ Svou vlastní velikost chápe jako Bohem svěřený úkol: *Připravuji cestu někomu, kdo je o tolik větší než já, že já jsem před ním ničím. I jeho křest bude větší: bude křtít nikoliv vodou, ale i Duchem Svatým, který do vás sestoupí*.

Otcovo vyznání

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Ty jsi můj milovaný Syn.

Ten ohlašovaný Veliký právě přichází, ale jeho příchod je překvapivě skromný a nenápadný. Pravá velikost nespočívá v okázalosti. Odložil všechnu svou velikost tak důsledně, že je k nerozeznání od ostatních kajicníků, a jako všichni přichází sestupuje do Jordánu a přijímá Janův křest. Rozpozná ho přítom jen zrak proroka, který se marně zdráhá prokázat mu službu svým křtem. Ježíš tak schvaluje a posvěcuje tento obřad a počínání Jana i kajicníků, kteří přišli, aby se křtem a vyznáním hříchů očistili od svých vin. A Ježíšovo počínání schvaluje a slavnostně potvrzuje sám nebeský Otec. Boží Trojice veřejně a zjevně projevuje své zalíbení a radost v této svaté chvíli, kdy před zraky zástupů nevinný a neposkvrněný *Boží beránek bere na sebe hříchy světa*,⁽³⁾ a podstupuje tak spolu s vnějším znamením pokorně úkon kajicnosti. Nový Adam vstupuje na cestu poslušnosti, aby napravil to, co první Adam svou neposlušností způsobil.⁽⁴⁾

Prvním Ježíšovým vystoupením na veřejnosti je jeho kající ponížení v Jordánu. I to je součást jeho cesty ke konečnému oslavení. Podstupuje je z lásky a poslušnosti k Otci, a to je důvod, proč v něm Otec nachází tak velké zalíbení. Jestliže Bůh chce být usmiřován určitým stanoveným způsobem, již samotný fakt, že se mu podrobuješ, je součástí tvého pokání. K podstatě kajicnosti a obrácení patří ochota vzdát se sama sebe. Pokorné pokání je tak ve skutečnosti návrat ke tvé původní důstojnosti. To, čeho jsi byl právě svědkem, je výmluvný obraz zázraku, kterého se účastníš, kdykoliv pokorně sestoupíš do svátostné řeky, abys zde vyznal a odložil svou hříšnost: Duch Svatý k tobě sestupuje s dary a milostmi a Otec se nekonečně raduje, že tě opět může oslovit: *Ty jsi můj milovaný syn, našel jsem v tobě zalíbení*.

Tvůj Pán odchází od Jordánu *plný Ducha Svatého*, který ho odvede nejdříve do hluboké samoty. Přijmout Ducha Svatého

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo; nezeslábně, nezmlátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení – Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nad všemi. Vy víte, co se po křtu, který

Dokončení na str. 5

znamená odevzdat se bezvýhradně jeho vedení. Toto Boží vedení se brzy projeví jako požehnání pro svět v působení Služebníka, který *nebude křičet, hlučet, nalomenou třtinu nedolomí, věrně bude ohlašovat právo, bude otevírat oči slepým, vězně vyvádět ze žaláře, na jeho učení čekají daleké kraje..., bude uzdravovat ty, které opanoval ďábel*.

Uvědom si, čeho všeho můžeš být schopen i ty, když se pokorně očistíš, odevzdáš poslušně Bohu, aby tě učinil svým služebníkem, *pomazaným Duchem Svatým a mocí*. Pod jeho vedením *nezeslábněš ani nezmlátníš*. I ty můžeš být *milý Bohu, budeš-li konat to, co je správné*. Neboj se proto odejít pod vedením Ducha na čas do samoty, kde tě křtem ohně připraví, a pak tě bude moci zavést k těm, kteří na tebe čekají, abys jim *prokázal dobrodiní*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 11,18; ⁽²⁾ srov. Jan 3,29-30;

⁽³⁾ Jan 1,29; ⁽⁴⁾ srov. Řím 5,15.

Svatá Markéta Bourgeoysová

„Je pravda, že všechno, po čem jsem kdy nejvíc toužila a stále toužím, je, aby bylo do všech srdcí vtisknuto velké přikázání lásky k Bohu a k bližnímu jako k sobě samému.“ – „Kéž nikdy nemáme jiné uspokojení než žít v tobě a s tebou, Bože.“ To jsou slova ženy, která bývá považována za spoluzakladatelku kanadské církve, byť se v Kanadě nenarodila.

Narodila se totiž 17. dubna 1620 ve francouzském Troyes (provincie Champagne), a to do početné rodiny. Manželé Abraham a Guglielma přivedli na svět dvanáct dětí a Markéta byla šestá v pořadí. Ještě téhož dne ji přinesli do kostela stojícího v přímém sousedství jejich šlechtické usedlosti, kde byla pokřtěna.

V roce 1639 zemřela Markétě matka a ona byla nucena převzít vedení domácnosti a dohled nad nezletilými sourozenci. Rok žila víceméně stejným životem, než se 7. října 1640 stala objektem zásahu shůry. Při procesi ke cti Panny Marie Růžencové se podívala na její sochu a v tom momentě zakusila Boží dotyk. Uvnitř ní se něco pohnulo. Od toho zlomového okamžiku zatoužila zcela se odevzdat Pánu a jeho svaté vůli. Stala se též od té chvíle až do své smrti velkou mariánskou ctitelkou.

Nějaký čas ovšem trvalo, než tato touha dostala konkrétní podobu. Markéta nejprve nevyslyšela nabídku ke vstupu do jedné místní komunity, neboť krom mladších sourozenců se musela starat o těžce nemocného otce. Stala se tedy aspoň členkou Mariánské družiny, kde mohla povinnostmi jejích členů skloubit se svými povinnostmi dcery a starší sestry. Postupně v ní ale zrála potřeba vstoupit do kláštera, nicméně jak klarisky, tak karmelitánky ji mezi sebe nepřijaly. Nerezignovala však a vytrvala v důvěře v Boží Prozřetelnost.

Ta zasáhla v roce 1652, kdy se setkala s Pavlem Chomedeyem de Maisonneuve, zakladatelem několika charitativních děl v Nové Francii, tj. v dnešní Kanadě, kde byl zároveň guvernérem francouzské kolonie Ville Marie (původní název Montrealu). Zrovna v Troyes navštívil svou sestru. Tehdy se cesty těch dvou zkrížily. Markétu nadchlo to, co de Maisonneuve vykládal o samaritánské činnosti za oceánem, spočívající v péči o děti francouzských osadníků a indiánské sirotky

spřáteleného kmene Hurónů, a se svolením svého zpovědníka P. Gendreta vyšla vstříc jeho výzvě, resp. pozvání, aby se na tomto bohu libém dění taktéž podílela. Vyrazila o pár měsíců později do Ville Marie a v listopadu roku 1653 poprvé stanula na kanadské půdě.

Markéta si ani nestačila pořádně odpočinout z únavné cesty a zapojila se o své vlastní vůli do činnosti. Ošetřovala nemocné v místním špitále, učila místní drobotinu, věnovala se jí i mimo školní škamny, do toho se výrazně angažovala v rekonstrukci kříže na Mount Royal, strženého nepřátelskými indiány z kmene Irokézů.

Potyčky s mocným kmenovým svazem tzv. Irokézské ligy byly dlouholetou záležitostí. Nepřátelství z jejich strany vzrostlo ještě více od roku 1641, s nímž je spjat začátek tzv. Bobřích válek, v nichž chtěli tyto obávaní válečníci pobít všechny potenciální indiánské konkurenty v obchodování s kožešinami, zejména bobřími, obchodním artiklem vyhledávaným bělošskými kupci. Zbraněmi je v těchto

Svatá Markéta Bourgeoysová u kříže na Mount Royal, rok 1653

Svatá Markéta Bourgeoysová

válkách podporovali Angličané a Holanďané, kterým byl rostoucí vliv Francouzů v oblasti trnem v oku a kteří navíc nelibě pozorovali životaschopný zárodek budoucího rozsáhlého misijního díla.

Irokézové neváhali útočit rovněž na francouzské osady a smrtelnému nebezpečí z jejich strany byla dennodenně vystavena i Markéta. Odevzdána do Boží vůle, zažehnala strach a plnila své poslání bez ohledu na toto nebezpečí. Řídila tak například stavbu mariánské kaple Notre Dame de Bon Secours a vyvíjela další iniciativy. Celou svou bytostí cítila, že je tam, kde ji chtěl mít Bůh, a že koná dílo, které je v souladu s jeho vůlí. Toto přesvědčení v ní den ode dne vzrůstalo. Potvrzovalo Mariin příslib, kterého se Markétě dostalo krátce před vyplutím z Francie: „*Neopustím tě,*“ ujistila ji tehdy Nejsvětější Panna.

A dosvědčovaly je plody, kterých bylo díky Markétě Bourgeoysové požehnaně. Všechny pochopitelně měly základ v modlitbě, „*která dává životu směr*“, jak často rodačka z Troyes poznamenávala. Prokazovala jedinečné schopnosti nejen ve svých pečovatelských a učitelských aktivitách, nýbrž i v organizaci a vedení druhých. V roce 1658 například otevřela školu Mariánské kongregace, u jejíhož zrodu nedlouho předtím stála. Rok poté přijala první kandidátky, mezi nimi také dvě rodilé indiánky. Markéta pro kongregaci, jakož i pro dílo ve Ville Marie získávala dychtivé zájemkyně v rodné Fran-

cii, kam stejně jako de Maisonneuve kvůli tomu vyrazila (hned několikrát), což můžeme brát jako doklad jejího výsostného postavení. „*Sestra, která je poslána na misi, bude šťastná, když bude vědět, že jedná podle Boží vůle a že v tomto zaměstnání může projevit svou vděčnost tomu, od něhož dostala vše, co má,*“ říkala. Ve škole pak sestry vyučovaly děvčata francouzského i indiánského původu a vštěpovaly jim základy křesťanského učení i obecně ženské role v rodině, kterou dodnes stavějí na první místo. Markéta založila také mariánský sbor a školu pro indiánské děti.

Podstatou veškerého Markétina jednání byla láska k Bohu a k lidem. Razila zásadu, že více než milovat bližního láskou, kterou jsme mu dlužni, je v Božích očích milovat bližního, když nám lásku dluží naopak on.

V roce 1662 věnoval guvernér de Maisonneuve Markétě, resp. její kongregaci, pozemek v Pointe-Saint-Charles, kde byla vystavěna farma, z jejíhož výnosu měla kongregace žít. Najatí dělníci vymýtili široké okolí, aby zde mohly sestry pěstovat plodiny, a chránili je před případnými útoky Irokézů. Farma sloužila i jako dívčí škola.

Roku 1676 získala Markéta pro svou komunitu schválení od apoštolského vikáře Nové Francie, jímž byl sv. František Montmorency-Laval, díky čemuž mohla kongregace Sester Panny Marie Montrealské, první kongregace založená v dnešní Kanadě, nerušeně fungovat. Již o čtyři roky později se mohla Markéta radovat z prvního domu kongregace založeného v dnešních Spojených státech amerických. „*Sestry se vzdávají svého zdraví, své spokojenosti a svého odpočinku pro vyučování děvčat,*“ prohlásila při jedné příležitosti.

Kdyby Markéta znala české rčení o trpělivosti přinášející růže, mohla se o jeho platnosti přesvědčit dva roky před svou smrtí – roku 1698. Tehdy se totiž dočkala vysněného a dlouho vyhlášeného schválení konstituce. Dlouhá léta předtím odolávala Lavalovu přesvědčování, aby kongregaci sloučila s voršilkami. Vytrvala a zvítězila. Složila tedy sliby a přijala jméno Markéta od Nejsvětější svátosti.

Markétin skon měl až mystický nádech – jedna z jejích duchovních dcer, mladičká řeholnice, byla na pokraji smrti. A ona nabídla Bohu svůj život za její.

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LEDEN 2024

Úmysl papeže: **Za dar rozmanitosti v církvi**

Modleme se, aby křesťanská společnost s pomocí Ducha Svatého v rozmanitosti charismat rozpoznala své obdarování a v různosti liturgických tradic uvnitř katolické církve objevila své bohatství.

Národní úmysl: **Za studenty**

Modleme se, aby studenti dobře využívali čas k prohlubování poznání i k rozvoji svěřených darů.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium – Mk 1,6-11

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za

mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem Svatým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jordáně. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

Pán její nabídku vyslyšel a 12. ledna 1700 ji povolal k sobě po dvanáctidenní vysoké horečce, která ji sklátila v den, kdy se mladá nevěsta Kristova navzdory všem prognózám zničehonic uzdravila.

Ohledně jejího pohřbu referoval jeden z přítomných kněží: „*V montrealském kostele nikdy nebylo tolik kněží a řeholníků jako dnes ráno na pohřbu této ctnostné*

sestry. Kdyby byli svatí kanonizováni, jako tomu bylo v dávných dobách, tedy hlasem lidu a duhovenstva, už zitra by se sloužila mše ke cti svaté Markéty Kanadské.“

Protože se však časy změnily, blahověnění Markéty Bourgeoisové proběhlo oficiálně až 12. listopadu 1950 za pontifikátu Pia XII., její svatořečení pak 31. října 1982, kdy na Petrově stolci seděl Jan Pavel II.

BISKUP JOSEF KAJNEK REZIGNOVAL

Mons. Josef Kajnek rezignoval ke dni 12. prosince 2023 na úřad pomocného biskupa královéhradeckého. Dle *Kodexu církevního práva* z roku 1983, kán. 401 § 1 biskup, který dovršil 75. rok svého života, podává rezignaci na svůj úřad do rukou papeže, který po zvážení všech okolností učiní opatření. Mons. Josef Kajnek tak učinil vzhledem ke svému bližícímu se věku 75 let. Papež František žádosti vyhověl a rezignaci přijal.

Josef Kajnek se narodil 18. dubna 1949 v Kutné Hoře. Na kněze byl vysvěcen po studiu na litoměřické bohoslovecké fakultě 26. června 1976 v Praze. Po vysvěcení byl kaplanem v České Třebové, pak administrátorem v Písečné a v Ústí nad Orlicí. Tam mu byl také za tzv. maření státního dozoru nad církvemi odňat v roce 1984 státní souhlas a navíc byl odsouzen k podmíněčnému trestu odnětí svobody. Po nuceném civilním zaměstnání u Státních lesů a v Metrostavu se vrátil do kněžské služby jako administrátor v Chomutovicích u Hořic, Lázních Bělouhradu a v Pardubicích.

V roce 1990 jej biskup Karel Otčenášek povolal ke službě generálního vikáře, kterou vykonával až do roku 1998. Biskupské svěcení přijal 12. prosince 1992 v Hradci Králové v katedrále Svatého Ducha z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška, spolusvětiteli se stali Miroslav kardinál Vlk a arcibiskup Giovanni Coppa a současně byl ustanoven světitel biskupem. V letech 1998–2001 se na vlastní žádost na čas vrátil k pastorační práci ve farnostech v Jablonném nad Orlicí a okolí. V roce 2001 pak byl ustanoven administrátorem v druhém největším městě diecéze, v Pardubicích. Od roku 1998 působil také jako biskupský vikář pro duchovní povolání a za Českou biskupskou konferencí mu byla svěřena péče o vězeňské kaplany. Po obnově Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové byl 10. listopadu 2004 ustanoven proboštem kapituly. Od 12. dubna 2010 do 14. května 2011 vykonával úřad administrátora královéhradecké diecéze.

Zdroj: Biskupství královéhradecké

To je můj milovaný Syn

O Vánocích a o nedělích, které bezprostředně následují, soustředíme svůj pohled na Božího Syna, který se stal člověkem a leží jako malé dítě v jeslích. Křest Páně ohlašuje počátek jeho veřejného působení. Ovšem nezřídka se přitom přehlíží, že v případě křtu se podobně jako při narození jedná o **začátek**.

Je nesporné, že Ježíš byl pokřtěn. Historičnost této skutečnosti může popírat jen ten, kdo Novému zákonu vůbec nepřikládá historickou věrohodnost. K tomu ovšem přistupuje skutečnost, že křest Páně je také aktem zjevení. Nikdy jindy se neudal takový křest, při kterém by došlo ke zjevení. Z hlasu, který bylo slyšet, jsme poznali: *Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení.* (Mt 3,13–17)

Kdo slyšel tento hlas? Podle Markova evangelia se tato událost týká jen samotného Ježíše. Matouš a Lukáš naopak pokládají Jana Křtitele a přítomný zástup za svědky, kteří hlas rovněž slyšeli. Podle Jana evangelia říká Jan Křtitel: *Ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho uvidíš sestupovat Ducha, to je ten, který křtí Duchem Svatým.“* (Jan 1,33)

Markovo evangelium nám přináší nejvíce původních prvků. Toto evangelium začíná výrokem, který je velmi přiléhavý k události Ježíšova křtu: *Počátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím* (Mk 1,1). Svatý Marek uvádí křest jako počátek radostné zvěsti. Toto evangelium se o Ježíšově dětství nezmiňuje. Na jiném místě poukazuje na zcela nové vztahy: Při Ježíšově křtu jsou ve hře: voda, Duch a hlas. Ježíš vystupuje z **vody**, v podobě holubice se zjevuje **Duch** a je slyšet **hlas**. Připomíná to zprávu o stvoření z Geneze (1,2–3): *Duch Boží se vznášel nad vodami. A Bůh řekl: „Budiž světlo!“* Na počátku stvoření jsou tedy voda, Duch a slovo.

V Ježíši položil Bůh nový počátek; ne však jakýkoliv počátek, nýbrž definitivní počátek konce časů: mesiánský počátek.

Uprostřed těch, kteří se dali pokřtít od Jana, tvoří Ježíš výjimku, neboť on tento křest nepotřeboval. On nepotřeboval pokání, protože nepoznal žádnou vinu. On také nebyl přivolan, nýbrž přichází sám od sebe. Evangelista říká, že *Ježíš*

přišel z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. (Mk 1,9)

Ježíš tedy sestoupil do řeky, která je obtěžkána vinami všech, kteří se před ním dali pokřtít křtem pokání. Je to první setkání Ježíše s tajemstvím viny, zla a hříchu.

Jordán totiž, ve kterém je Ježíš pokřtěn, není jakákoliv řeka. V průběhu dějin spásy se tato voda stala místem setkání s Bohem. Na příkaz proroka Eliáše má se bohatý, malomocenstvím napadený Námán Syrský, který nemohl být vyléčen ve své vlasti, vykoupat ve vodě Jordánu. (srov. 2 Král 5,10) Jak prorok slíbil, Námán byl po této koupeli očištěn. Když Izraelité přicházeli poprvé do zaslíbené země a měli překročit Jordán, Hospodin pro ně vytvořil příhodný brod.

Praotec Jakub, který musel zápasit s nadpozemským zjevením za ranního jitra a od té doby musí kulhat, je zázračným způsobem převeden přes Jordán. (srov. Gn 32,11.33) Prorok Eliáš udeřil prorockým pláštěm do vod Jordánu, a ty se rozestoupily. (srov. 2 Král 2,8) To všechno se událo v Jordánu. V tomto Jordánu, v místě, kde se Bůh setkává se svým lidem, kde Bůh zasahuje jako zachránce, pomáhá v nouzi, vytrhuje z bída a hříchu, v tomto Jordánu je křtěn Zachránce. Ne proto, že by tento křest potřeboval, nýbrž protože chtěl ukázat, že skrze jeho život bude svět zbaven viny, bezvýchodnosti života a že skrze něho se uskuteční naše záchrana.

Když Jan Křtitel říká: *Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa*, pak jde o poukaz velmi důležitý: je to Beránek, který bude Obětníkem i Obětí; je to poukaz na novozákonní bohoslužbu. Evangelista Jan poznamenává, že Ježíš byl ukřižován a zemřel právě v době, kdy byli v chrámě poráženi beránci pro velikonoční slavnost. (srov. Jan 19,31) Ježíšův křest a Ježíšova smrt mají tentýž význam. V jeho křtu se již ukazuje to, co se stane skrze jeho smrt: Ježíš je obětní Beránek, Zachránce z poroby hříchu, Vykupitel, který smířil lidstvo s Bohem.

Zdroj: Archiv Světla

Co říká katolická víra o duši

Katolická víra se při svých výpovědích o duši opírá o Písmo svaté. Odtud se dovídáme, že duše je stvořena bezprostředně Bohem. Jak si však máme duši představit? Vyjděme z předpokladu, že každý má svou duši. Tuto duši stvořil jednou provždy na počátku lidské existence pro každého osobně Bůh. Biologicky se tento počátek definuje jako spojení otcovské semenné buňky a mateřské vaječné buňky. A v okamžiku spojení těchto buněk Bůh do nich vkládá nesmrtelnou duši...

Tvoje duše – to jsi ty

Čím je tato duše? Z čeho se skládá? Jak vypadá? Není jednoduché dát na to vyčerpávající odpověď. Duše není nic materiálního. Proto ji nemůžeme vnímat svými smysly. Můžeme ji však poznat, jestliže o ní intenzivně přemýšlíme. Představme si, že někdo vypráví svému příteli: „Já jsem četl pojednání o duši.“ Nebo řekne: „Já bych se chtěl o duši dovědět něco více.“ Kdykoliv říká JÁ, míní tím také svou duši. Jeden známý filosof pronesl na počátku svých úvah větu: „Cogito, ergo sum.“ (Myslím, tedy jsem.) Skutečnost, že máme vědomí svého vlastního JÁ a chceme a můžeme o něm přemýšlet, znamená v podstatě totéž jako mít duši. Zjednodušeně můžeme říct (pokud se soustředíme jen na to nejpodstatnější), že každý z nás může prohlásit: „Moje duše – to jsem já.“

Ústřední duchovní prvek

Můžeme popsat duši také vědecky. Tak např. Kongregace pro nauku víry definuje duši jako „duchovní prvek, který je vybaven vědomím a svobodnou vůlí“, a označuje ji jako „lidské já, které dále trvá i po smrti, i když jí dočasně schází doplňující část vlastního těla“.

Tato teologická definice se opírá v zásadě o totéž tvrzení: Duše je duchová podstata. Je to Bohem stvořené „já“ jednoho každého člověka. Proč tedy mluví církev stále o duši a nikoliv o „já“? Důvod spočívá ve staletí starém označení, používaném v dějinách lidstva. Církev trvá na výrazu *duše* proto, že se zakořenil vlivem Písma a tradice. Duše ovšem není v Písmu vždy označována tak jednoznačně. Příležitostně se směšuje v některých výrazech s významem, který na jedné straně znamená to, co označujeme jako „psyché“, a na druhé straně jako duši.

Nezničitelné JÁ

Vždy, když Kristus říká něco o věčném určení člověka, používá jednoznač-

né výpovědi. Např.: *Nebojte se těch, kteří zabijejí tělo, ale duši zabít nemohou.* (Mt 10,28) Když je tělo mrtvé, vyhasnou psychické materiální funkce člověka. *Duší*, kterou není možno zabít, je míněna jednoznačně nesmrtelná duše. Duše je proto to, co po smrti dále existuje, zatímco tělo šlo cestou všeho hmotného. Duše je neodmyslitelná a ústřední část lidské existence. Je to nezničitelné JÁ člověka, duchovní jádro jeho osoby. Za života je těsně spojena s tělem a představuje jakožto JÁ centrum jeho bytí. Je nositelkou rozhodnutí a centrem našeho chcení a jednání. Naše duše je podle dnešních

Pro toho, kdo o nesmrtelnosti své duše ví, je toto vědomí osvobozením od úzkosti z existenciálního významu smrti. Zůstává zde ještě přirozený strach ze ztráty tělesného života, nikoliv však strach ze zániku vlastního JÁ.

poznatků i po smrti vybavena vědomím, vnímáním a vzpomínáním. Obsahuje tedy podstatné duchovní prvky, a to nyní na nemateriální bázi. Všechny ostatní hmotné a fyziologické funkce psyché končí spolu se smrtí těla. Ve 2. listu Korintánům nacházíme poukaz na toto „rozloučení s tělem“: *Víme, že pokud přebýváme v těle, bydlíme v cizině daleko od Pána..., chtěli bychom raději opustit tělo, abychom byli doma u Pána.* (2 Kor 5,6–8)

Osobní odpovědnost

Duše není takovou částí těla, jako např. srdce, mozek nebo nějaký bližší nedefinovaný hlubinně psychologický komplex. Nikoliv. Tvoje duše, to jsi ty, pokud žiješ ve svém těle a dáváš mu svou osobní strukturu. Tvoje duše je tvé JÁ. Proto je také ústředním nositelem vědomí, tvého svobodného rozhodování, tvého myšlení

a jednání. Když se např. modlíš, představuje duše centrum tvé modlitby. Když jsi ve spojení s Bohem, „prožíváš svou duši u Boha“. V žalmu 146 se říká: *Chval Pána, má duše! Chci chválit Pána, dokud žiji.* Zde je zcela jasné, že žalmista spojuje duši s JÁ. Proto je zřejmé: Když tvoje duše vstupuje do styku s Bohem, pak je to spojení mezi tebou a tvým Tvůrcem. Pokud jde o tvůj život, je duše ústřední pamětí tvé odpovědnosti za vše, co jsi ze svobodného rozhodnutí v tomto bytí vykonal a co ještě vykonáš. V životě, ve smrti i po smrti nese s sebou a v sobě tvou životní odpovědnost.

Identita za hrob

Existuje ještě další cesta, jak si ozřejmit identitu duše. Přemýšlejme o své existenci! Má naše existence nějaký smysl, jestliže zcela končí naší smrtí? Jak by byl ohraničen smysl našeho života, jestliže by byl omezen pouze na život těla! Po smrti se rozpadne na prach. Jakou logiku by v sobě obsahovalo takové existenciální rozčarování? Všechno, co s námi začalo, co jsme, by mělo být okamžitě zmařeno? Proč a k čemu jsme pak vůbec žili? Našemu přemítání se nabízí jediné nadějně hledisko: Jsem něčím více než jen pouhým tělem. Musí zde být ještě jiné „něco“, co se smrtí nezničí. A tak tomu také je. Toto „jiné něco“ je naše nesmrtelná duše. Je smrtí nezničitelná. Je trvalým nositelem identity a jádrem osobnosti. Protože byla darována každému z nás, je každý z nás i po smrti svým JÁ. Duše existuje dále, pochopitelně v jiných, změněných dimenzích bytí. A tak žije každý s duší a v duši dále. Pro toho, kdo o nesmrtelnosti své duše ví, je toto vědomí osvobozením od úzkosti z existenciálního významu smrti. Zůstává zde ještě přirozený strach ze ztráty tělesného života, nikoliv však strach ze zániku vlastního JÁ.

*Z Der Fels 12/97 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Jak znovu najít poklad víry

Ve škole svaté Matky Terezy

Nikdy ani na chvíli jsem nepochybovala o existenci Boha, ale vím, že se to některým lidem stává. Chceš-li znovu nalézt víru v Boha a navázat s ním osobní styk, začni nejdříve pomáhat druhým, projev jim svou lásku, a to ti zajistí milosti, které promění tvou duši. Láska a víra jdou ruku v ruce, doplňují se. Pravá víra se projevuje především v lásce. Lidé ztrácejí víru, protože dovolují, aby je ovládal egoismus a honba za penězi.

Jestliže toužíš po tom, aby ses naučil věřit a milovat, dívej se na Ježíše, odevzdávej se mu denně v modlitbě a důvěřuj mu zcela jako dítě. Jenom tak zmizí tvoje pochybnosti a budeš mít v srdci pokoj. Ježíš řekl: *Nebudete-li jako děti, jistě nevejdete do Božího království.*

Přijímej, co ti Bůh nabízí, a oplácej mu hlubokou vděčností. Jestliže tě Bůh obdaroval bohatstvím, snaž se, abys ho dobře využil, a poděl se o ně zvláště s těmi, kteří nemají nic. Vždy se snaž rozdělit se s druhými, protože i nevelká pomoc může zachránit od zoufalství. Pamatuj na to, abys neusiloval pro sebe o víc, než potřebuješ. Přijmi to, čeho se ti dostává.

Usiluj o každodenní modlitbu

Modlitbu začínám vždy v tichosti, protože Bůh rozmlouvá v tichosti srdce. Bůh je přítelem ticha a my jsme povinni mu naslouchat, protože nejdůležitější není to, co v modlitbě říkáme my, ale co nám chce říci on. Modlitba je pokrmem duše, tím, čím je krev pro tělo, je modlitba pro duši. Díky modlitbě se naše srdce stávají šlechetnějšími. Čisté srdce může vidět Boha, může mluvit s Bohem a vidět Boha ve svých bližních. Mít čisté srdce, to znamená být otevřeným a upřímným ve vztahu k Bohu a nic před ním neskrývat. Jestliže hledáš Boha a nevíš, kde začít se svým hledáním, nauč se modlit a usiluj o to, aby ses modlil každý den. Hledej ho v tichosti, v modlitbě, klaněj se mu přítomnému v Eucharistii, a pak ho najdeš v trpících, kteří potřebují tvoji pomoc. Modlit se můžeš vždy a všude.

Jestliže se budeme modlit, dostaneme odpověď na všechny otázky, které nás trápí. Bez modlitby bych nedokázala pracovat ani půl hodiny. Bůh mě obdařuje silou právě díky modlitbě.

Začíněj každý svůj den modlitbou. Obrať se na Boha jako dítě. Jestliže se ti zdá, že nejsi schopen se modlit, můžeš mu říct: „Přijď, Duchu Svátý, veď a osvěćuj můj rozum, abych byl schopen se modlit.“ Během modlitby děkuj Bohu za všechny dary, protože každá dobrá věc pochází od něj, je jeho darem pro tebe. Můžeš se modlit „Otče náš“, „Zdrávas, Maria“, „Věřím v Boha“, růženec a všechny obecně známé modlitby. Jestliže uvěříš v Boha a sílu modlitby, zvítězíš nade všemi pocity pochybností, strachu a osamocení, kterým lidé obecně podléhají. Usiluj o každodenní modlitbu. Ona rozšiřuje srdce, které se otvírá Bohu, a Bůh sám se k nám sklání jako dar. Proste a hledejte, a vaše srdce bude tak veliké, že bude schopné přijmout Boha a uchovat si ho jako vlastnictví.

Milost začíná doma, proto je tak důležitá rodinná modlitba. Jestli se budete spolu modlit, zůstanete spolu, budete se vzájemně obdarovávat láskou, jakou Bůh obdarovává každého z vás. Děti je nutné učit modlitbě a rodiče se mají modlit spolu s dětmi.

Lidé se na mne obracejí s otázkou, jaké rady mohou dát manželům, kteří jsou rozhádání. Vždy odpovídám: „Ať se mod-

lí a odpouštějí si.“ Dětem z rozvrácených rodin říkám totéž: „Modlete se a odpouštějte.“ Osamoceným matkám zbavených rodinné opory rovněž opakují: „Modlete se a odpouštějte.“

Využívej dar zpovědi

Na naší cestě k plnosti štěstí je absolutně nezbytná jedna věc: zpověď. Zpověď je úkonem pokory, svátostí lásky a odpuštění, ve které dovoluji Ježíši, aby mě zbavil všeho, co mě rozděluje a ničí. Ke zpovědi máme přistupovat s velkou prostotou, jako děti.

Jestliže tě něco trápí, jdi ke zpovědi a očisti své srdce, protože prostřednictvím kněze ti Ježíš všechno odpouští. Jak obdivuhodný je tento Boží dar, díky kterému může ten, kdo je obtížen hříchem, pokleknout ve zpovědnici a již za chvíli odejít zcela očištěn!

Každý večer před spánkem musíš udělat zpytování svědomí (nevíš, zda se dočkáš rána!). Všechno, co tě trápí, co zatěžuje tvé svědomí, musíš vyznat ve zpovědnici a potom napravit. Například jestliže jsi někomu něco ukradl, postarej se, abys mu to vrátil. Jestliže jsi někomu ukřivdil, ihned ho odpros, neodkládej to. Je-li to nemožné, alespoň vyznej před Bohem, že toho velice lituješ. Je dobré jít ke zpovědi a osvobodit se od tíže, která nás tlačí, a mít čisté srdce.

Hřích kráčí s námi, je v nás. Nesmíš podlehnout znechucení a zoufalství, ale musíš věřit v něžnou Boží lásku. Jsme pro něho drahocenní, když nás tak něžně miluje, že nás utvořil ve svých dlaních. Když se ti zdá, že tvoje srdce už puká bolestí,

pomysli na to: „Jsem pro něho drahocenný. Miluje mě. Volá mě jménem. Jsem jeho vlastnictvím.“

Pamatujme, že Bůh je milosrdným Otcem všech lidí. Jsme jeho dětmi a vždy nám odpouští, osvobozuje nás, uzdravuje, stačí když se k němu obrátíme. Ale napřed se podívej do hloubi svého nitra, jestli v něm není zášť vůči jiným osobám, kterým nedokážeš odpustit, protože není možné obracet se k Bohu s prosbou o odpuštění, jestliže sám jiným neodpustíš. Pamatujte, že jestliže vaše lítost bude opravdu upřímně vycházet z čistého srdce, Bůh vám jistě odpustí. Modlete se, abyste dokázali odpouštět těm, kteří vás zranili, nebo těm, které nemilujete, a odpusťte jim tak, jak bylo i vám odpuštěno.

Objev poklad Eucharistie

Když se budeme klanět Kristu skrytému v Eucharistii, budeme ho moci spatřit v pokorných zanedbaných tělech chudáků. Svůj den začínáme účastí na mši svaté a svatým přijímáním a končíme hodinou adorací, která nás přibližuje k Ježíši a spojuje s ním i s ubožáky, skrze které

sloužíme jemu. Nemohu si představit ani jeden den bez Eucharistie. V ubožácích se dotýkám Ježíše, spojuji se s ním, sloužím mu, posilována jeho láskou.

Jsme stvořeni pro lásku, tak velice lačníme po Bohu. Proto se Ježíš s námi dělí o svůj božský život a lásku tím, že se nám dává v Eucharistii za pokrm. V ní potkáváme jeho, dostávám ho, miluji ho a potom ho objevuji a sloužím mu v těch nejchudších z nejchudších. Můj život by byl prázdný, kdybych nepřijímala každý den svaté přijímání. Jen díky horlivé modlitbě a svatému přijímání můžeme žít s Ježíšem a pro Ježíše i pro naše ubohé.

Nemůžeme svůj život oddělit od Eucharistie. Lidé se nás ptají: „Odkud čerpáte radost a sílu dělat to, co děláte?“ Všechno získáváme od Krista přítomného v Eucharistii. Proto je Eucharistie centrem našeho života... Bez Ježíše bych nebyla schopna prožít ani den, ba ani hodinu svého života.

Odhalit smysl utrpení

Není možno následovat Ježíše bez přijetí kříže. Každý musí vzít svůj kříž

a provázet Ježíše na jeho cestě na Kalvárii, a jen tak budeme mít účast na radosti zmrtvýchvstání. Utrpení není trest, ale znamení, že se co nejvíce přibližujeme k Ježíši, trpícímu na kříži, že on nás může políbit, ukázat nám svou lásku, umožnit nám podíl na jeho poslání. Nedovolte nikdy, abyste v době noci utrpení zapomněli, že ve spojení s Kristem se utrpení stává cestou, která vede do radosti zmrtvýchvstání.

Nejtěžší nemocí bohatého Západu je nedostatek víry a lásky a pocit, že nás nikdo nepotřebuje. Fyzické nemoci můžeme léčit různými léky, ale osamocenenost, zoufalství a beznadějí můžeme léčit jen vírou a láskou. Mnoho lidí na světě umírá, protože jim chybí kousek chleba, ale mnohem více jich umírá z nedostatku víry a lásky. Chudoba na Západě je zvláštním druhem chudoby způsobené osamoceneností a uzavřeností vůči Bohu, nedostatku duchovního života. Hlad po lásce je hladem po Bohu.

Zdroj: Archiv Světla

Radost z hlásání evangelia

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

všechny. Evangelium je hřejivé svou radostí. Ideologie se neumějí usmívat, evangelium je však úsměv, vyvolává úsměv, protože se dotýká vaší duše radostnou zvěstí.

Ježíšovo narození je v dějinách i v životě důvodem k radosti: vzpomeňte si, co se stalo učedníkům z Emauz, kteří z radosti nedokázali uvěřit, a ostatní, tedy všichni učedníci dohromady, když Ježíš jde do večeřadla, nemohli radostí uvěřit. Z radosti, že Ježíš vstal z mrtvých. Setkání s Ježíšem vám vždy přináší radost, a pokud se vám to nestane, není to pravé setkání s Ježíšem.

To, co Ježíš dělá s učedníky, nám říká, že první, kdo mají být evangelizováni, jsou učedníci, první, kdo mají být evangelizováni, jsme my, křesťané. A to je tak důležité.

Ponoření do dnešního rychlého a zmateného prostředí se i my můžeme ocitnout v situaci, kdy žijeme víru s nenápadným pocitem rezignace a jsme přesvědčeni, že

evangelium už není slyšet a že už nestojí za námahu ho hlásat. Možná nás dokonce láká myšlenka nechat „ostatní“ jít vlastní cestou. Místo toho je právě teď čas vrátit se k evangeliu a objevit, že Kristus „je stále mladý a je stále zdrojem novosti“ (*Evangelii gaudium*, 11).

A tak se člověk, stejně jako ti dva z Emauz, vrací do každodenního života s elánem člověka, který našel poklad: byli radostní, ti dva, protože našli Ježíše a on změnil jejich život. A člověk zjišťuje, že lidstvo oplývá bratry a sestrami, kteří čekají na slovo naděje. Na evangelium se čeká i dnes. Dnešní člověk je jako člověk ve všech dobách: potřebuje ho i civilizace naprogramované nevíry a institucionalizované sekularity; ba zvláště společnost, která nechává prostory náboženského smyslu opuštěné, potřebuje Ježíše. To je příznivá chvíle

pro hlásání Ježíše. Proto bych chtěl všem znovu říci: „Radost z evangelia naplňuje srdce a celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo se jím nechají zachránit, jsou osvobozeni od hříchu, od smutku, od vnitřní prázdnoty, od izolace. S Ježíšem Kristem se vždy rodí a znovuzrodí

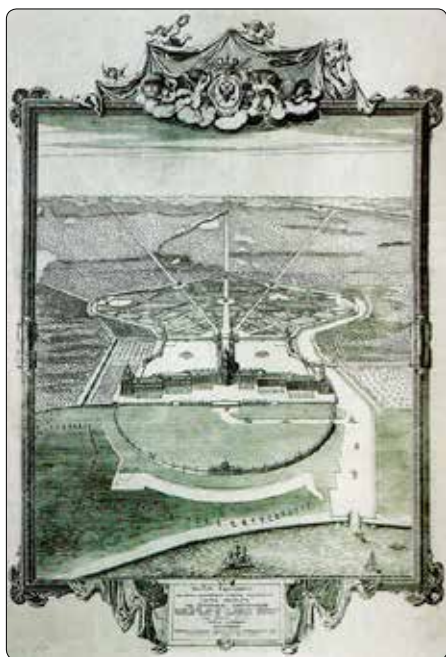
radost. [...] Nezapomínejme na to. A pokud někdo z nás tuto radost nevnímá, ptejme se sami sebe, zda jsme Ježíše našli. Vnitřní radost. Evangelium jde vždy cestou radosti, je to velké hlásání. Vyzývá každého křesťana, ať je

kdekoli, aby dnes obnovil své osobní setkání s Ježíšem Kristem.“ (*tamtéž*, 1.3) Každý z nás ať si dnes udělá chvilku času a zamyslí se: „Ježíši, ty jsi v mém nitru: chci se s tebou setkávat každý den. Jsi Osoba, ne idea; jsi společník na cestě, ne program. Jsi Lásky, která řeší tolik problémů. Ty jsi počátek evangelizace. Ty, Ježíši, jsi zdrojem radosti.“ Amen.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs
(Redakčně upraveno)

Láska proměňuje dokonce i hřích

V pravoslavné církvi je charisma duchovního otcovství a mateřství v povědomí věřících živé i dnes. Proto Pán Bůh uděluje tuto milost lidem, kteří byli na toto povolání připravováni přísným asketickým životem, aby jako osvícení rádcové a duchovní otcové ukazovali cestu těm, kdo hledají pomoc ve svých trápeních, a aby je podporovali v jejich úsilí vytrvat v lásce. Pro tuto službu je Pán obdarovává mimořádnými da-

Stavební plán kláštera A. Něvského, 20. léta 18. století

Letecký pohled na klášter Alexandra Něvského (2016, Wikipedia)

ry, jako je poznání lidského srdce, duch proroctví či dar uzdravování. My v západní církvi si hned vzpomene například na svatého Otce Pia. Takovému duchovní otce, které na Východě nazývají starci, najdeme většinou mezi mnichy. Ti, kdo hledají radu u starce, mu projevují velkou úctu, vděčnost a poslušnost, protože ví, že jeho slova jim zjevují Boží vůli.

Tak to bylo i v životě mladého Vasilije Muravjova z Ruska, který se narodil v rolnické rodině v Jaroslavské gubernii v roce 1866. Pracoval jako pomocník obchodníka s kožešinami v Petrohradě, ale v srdci toužil stát se mnichem. Aby si ujasnil svoje povolání, poradil se se starcem, který žil ve známém klášterním komplexu Lávr Alexandra Něvského. Ten mu poradil, aby si nejprve založil rodinu, a když děti dospějí, teprve potom sloužil Bohu v klášteře. Touto cestou ať se ubírá i jeho manželka.

Vasilij nepochyboval, že k němu Bůh promluvil prostřednictvím starce. Upřímně a horlivě se snažil vykonávat svoji práci a již jako sedmnáctiletý se stal zástupcem ředitele kožešnické společnosti. Na svých obchodních cestách rád navštěvoval kláštery a svatyně. Na jedné z nich se seznámil se starcem Varnavem Barnabášem a svěřil se jeho vedení. Vasilij byl nejen mimořádně zručným řemeslníkem, když vyráběl ze zvířecí kůže kože-

Vasilij se svojí manželkou Olgou a synem Nikolajem

šinové oděvy a jiné kožešinné výrobky, ale rovněž šikovným obchodníkem. Po otevření vlastního obchodu v Petrohradě využil své kontakty a po Evropě začal prodávat kožešinné zboží, díky čemuž velmi zbohatl. Spolu s manželkou a dvěma dětmi žili v blahobytu, ale v žádném případě ne v luxusu. Oba manželé milovali Boha, a proto se snažili být štědrými.

Pohled na klášter A. Něvského podle malby z roku 1815

Většinu svého majetku rozdali klášterům, kostelům a sociálním institucím, přičemž se snažili zůstat co nejvíce v anonymitě.

Jistého dne, když se Vasilij vracel domů z jedné ze svých obchodních cest, přistihl zloděje, který mu právě ukradl nejcennější předměty z domu. Při útěku se mu před domem rozvázal uzel látky, do níž si všechno zabalil, a ukradené věci vypadly. Zloděj se chystal v rychlosti posbírat, co se jen dalo, ale vtom se domů vrátil Vasilij. Ke zlodějovu překvapení se maji-

tel sehnul a pomohl mu posbírat všechny poklady. Dokonce mu látku s ukradenými cennostmi přivázal na záda. Později, když se Vasilij stal mnichem – starcem Serafímem, svým duchovním dětem stále vysvětloval: „Tímto způsobem se zloději odňal hřích. Protože takto nešlo o krádež, ty věci jsem mu daroval.“ Vasilij zloději okamžitě odpustil. Velice mu ležela na srdci spása nesmrtelné duše tohoto člověka, proto své osobní ztrátě nevěnoval pozornost.

Vasilij jako starc Serafím

Po vypuknutí Velké říjnové revoluce Vasilij zrušil svoji firmu a přestěhoval se s manželkou na venkov. Jelikož jim děti zemřely již v mladém věku, Vasilij pochopil, že nastal čas vstoupit do Lávy Alexandra Něvského. Stal se bratrem ve věku 54 let, zatímco jeho manželku Olgu přijali do Novoděvičího kláštera v Petrohradě. V roce 1921 byl Vasilij vysvěcen na kněze a po osmi letech začal žít přísným asketickým životem pod novým mnišským jménem Serafím. Kvůli zdravotním problémům ho poslali do petrohradské městské lokality Vyryce, kde během druhé světové války a po ní až do své smrti požehnaně působil jako starc. Dne 3. dubna 1949 tento dobrotivý mnich odešel k Bohu a v srpnu 2000 ho ruská pravoslavná církev vyhlásila za svatého.

*Z Vítězství Srdca 148/2022
přeložil a upravil -dd-*

Významné setkání

Spontánnost a nevinná dětská důvěra dokáží přinést útěchu a proměnit nitro dospělého člověka. To zažil také slavný britský herec sir Alec Guinness (1914–2000) přímo při natáčení filmu. Zázračné uzdravení vlastního dítěte ho nakonec přivedlo do katolické církve.

Alec Guinness byl jedním z nejbrilantnějších a nejvšestrannějších herců 20. století. Za své umělecké zásluhy byl tento skromný, publicity se stranící gentleman v roce 1959 královnou Alžbětou II. povýšen do rytířského stavu. Pocházel z chudých londýnských poměrů a nikdy se nedozvěděl, kdo byl jeho otcem. Tuto otevřenou, hlubokou ránu si nesl po celý život. Mladý Guinness, jako šestnáctiletý sice konfirmovaný, byl spíše ateistou hledajícím smysl života, a jak to bylo tehdy v Anglii „tradiční“, plný předsudků vůči katolické církvi. Nic na tom nezměnilo ani jeho přátelství s jistým londýnským knězem během druhé světové války, díky němuž se Guinness aspoň trochu přiblížil ke křesťanství.

V létě roku 1952 se v malé zapomenuté vesničce ve francouzském Burgundsku začal natáčet film *Podivuhodné cesty otce Browna* podle románu anglického konvertity G. K. Chestertona. Ve filmu si osmatřicetiletý herec zahrál hlavní roli katolického kněze, který řeší kriminální případy.

Jednoho večera šel Guinness po ulici oblečený ve filmovém kostýmu – v černé klerice, protože v ten den se natáčení ještě neskončilo. Najednou k němu přiběhl malý venkovský chlapec, ve věku sedmi či osmi let, který si zjevně myslel, že Alec je skutečným knězem. Pevně ho chytil za ruku a vesele si vykračoval vedle něho, přičemž bezstarostně francouzsky štěbetal.

Alec Guinness v roli otce Browna

Alec, neschopný vysvětlit malému chlapci toto nedorozumění, mohl jen s úžasem sledovat jak dítě s radostným podzřevem „*Bonsoir, mon père! Dobrý večer, otče!*“ stejně tak rychle zmizelo.

Alec s manželkou a synem Matthewem

Guinness byl okouzlen touto velkou dětskou důvěrou, které se mu dostalo jen proto, že měl na sobě kleriku. Později o této příhodě napsal: „*Jak jsem šel dále, rozmýšlel jsem o tom, že církev, která dokáže v dítěti vzbudit důvěru tak, že se mu i neznámí kněží zdají snadno přístupní, nemůže být tak zákeřná a strašidelná, jak se o ní často hovoří. A tak jsem se začal zbavovat předsudků, které jsem během dlouhého období postupně nabyl.*“

Tento zážitek se Guinnessse dotkl tím více, že jen několik týdnů před začátkem natáčení jeho vlastní jedenáctiletý syn Matthew onemocněl dětskou obrnou a ochrnil od pasu dolů. V Londýně si ustaraný Alec zvykl denně po práci cestou domů zastavit se v malém katolickém kostelíku, kde uzavřel s Bohem dohodu: Pokud jeho syna uzdraví, nebude mu bránit, když se někdy bude chtít stát katolíkem. Tato „nejvyšší oběť“ se mu jako nabídka zdála více než dostatečná. Navzdory všem prognózám se Matthew úplně uzdravil. Po necelých třech letech v jezuitské škole patnáctiletý chlapec skutečně oznámil,

Slovenský bohoslovec Ján Havlík bude blahorečen

že chce přestoupit do katolické církve, a Alec dodržel svoje slovo.

Brzy začal také otec vážně uvažovat o tom, že udělá totéž co jeho syn. Alec se spolu s manželkou Merulou přestěhoval na venkov a ještě v témže roce požádal faráře v Petersfieldu o výuku náboženství. Aby sám zblízka poznal činnost katolické církve, rozhodl se zúčastnit se duchovních cvičení v trapistickém opatství Mount St. Bernard. Krása liturgie a prostý mníšský život ho hluboce fascinovaly. Téměř dvačtyřicetiletý Guinness byl 24. března 1956 v Petersfieldu přijat do katolické církve. Později o této události napsal: „*Tak jako mnozí konvertité přede mnou a také po mně, cítil jsem, že jsem přišel domů.*“ Krátce nato, když se na Sri Lance natáčel film *Most přes řeku Kwai*, za který v roce 1958 získal Oscara za nejlepší mužský herecký výkon, konvertovala i Merula. Svěho manžela o tom informovala až později. Pak odletěla za Alecem a spolu strávili na Sri Lance svoje první Vánoce jako katolíci v malém, polootevřeném kostelíku na horké písečné pláži uprostřed zbožných místních obyvatel v barevných sári. Alec vzpomínal: „*Celý svět, ať byl jakkoliv chudý, se zdál být dokořán otevřeným, jasným a sluncem prozářeným místem, kdy se všechny protiklady smířily.*“

Téměř 44 let žili sympatičtí a laskaví manželé Guinnessovi v ústraní a bez skandálů jako věřící katolíci, až dokud sir Alec a lady Merula neodešli na věčnost v roce 2000, jen s několikátýdenním odstupem, na stejnou nemoc – rakovinu jater.

*Z Vítazstvo Srdca 153/2023
přeložil a upravil dd-*

Slovenský bohoslovec Ján Havlík (12. února 1928 – 27. prosince 1965), člen misijní společnosti svatého Vincence de Paul, bude blahorečen a stane se tak dalším svědkem z doby pronásledování církve komunistickým režimem, jehož mučednictví církev oficiálně uznala. Papež František potvrdil dekret o jeho mučednické smrti *in odium fidei*, tedy z nenávisti k víře.

Ján Havlík pocházel z Vlčkovjan u Skalice, které jsou dnes součástí obce Dubovce. Narodil se 12. února 1928 jako nejstarší ze čtyř dětí ve velmi chudé rodině. Jeho rodiče byli věřící lidé a vliv na něj měla i jeho teta Angela, která byla řeholnicí vincentkou.

V roce 1943 se stal žákem apoštolské školy Misijní společnosti svatého Vincence de Paul v Banské Bystrici. Během povstání v srpnu 1944 byli žáci nejprve převezeni do Trnavy, pak odešli domů. Po skončení války se Ján vrátil do Banské Bystrice, aby dokončil studia. V květnu 1949 složil maturitní zkoušku.

O rok později, v květnu 1950, byli Havlík a ostatní novicové násilně odvedeni z apoštolské školy do „převýchovného ústavu“ v obci Kostolná. Následovaly nucené práce na stavbě přehrady mládeže v Nosicích, kde musel zůstat až do srpna 1950. Poté si našel ubyto-

vání v Nitře a při práci pokračoval ve studiu teologie.

Dne 29. října 1951 provedly ozbrojené složky StB razii v podnájmu a Havlík i jeho spolubydlící byli zatčeni. Ve vyšetřovací vazbě, kde byl podroben mučení, zůstal 15 měsíců. V únoru

1953 byl během procesu se Štefanem Krištinem a spol. v Nitře odsouzen k 10 letům vězení za velezradu. Byl převezzen do pracovního tábora *Rovnost* u Jáchymova, kde pracoval v uranových dolech.

Koncem léta 1958 byl podruhé obviněn za misionářskou službu spoluvězňům. Byl držen ve vyšetřovací vazbě v Ruzyni, kde byl vystaven tvrdé psychické tyranii, tzv. mučení v bílých rukavicích. Při soudním procesu mu byl trest zvýšen o další rok. V roce 1960 byl však jeho zdravotní stav již tak špatný, že musel být převezzen do vězeňské nemocnice ve Valdicích, po několika měsících pak do vězeňské nemocnice v Ilavě.

V říjnu 1962 byl propuštěn, ale jeho zdraví bylo vážně narušeno fyzickým utrpením a psychickým stresem. Zemřel 27. prosince 1965 ve věku 37 let v důsledku nelidského zacházení a mučení.

*Z www.cikrev.cz,
zdroj životopisu: vincentini.sk
(Redakčně upraveno)*

Alec Guinness byl pro svoji mimořádnou schopnost hrát různé typy postav nazýván „mužem tisíce tváří“. Na divadelních prknech zazářil v Shakespearových hrách a v komediích s typickým černým humorem, stejně tak jako v roce 1977 jako rytíř Jedi Obi-Wan Kenobi v Hvězdných válkách či jako dědeček ve filmu Malý lord. Nepřítomnost otce (v křestním listu měl uvedeno Guinness jen jako příjmení) zůstala hmatatelná jako zvláštní „malá smutná prázdnota hluboce v něm“ i v jeho herectví, a právě proto je nepřehlédnutelná.

Heřman Josef (13)

VÍTR Z EIFELU

Podzimní bouře přecházela přes Eifelské hory. Po nebi se honily mraky, jako když vlk žene stádo ovcí. Z jedlí a smrků vítr rval šišky a z větví lip a buků listí.

Divoký společník byl ten eifelský vítr. V srdci to byl jistě ještě nepokřtěný pohan, neboť foukal dívoce do tváří malému poutníku – Heřmanovi, který právě zdolával poslední strmý úsek cesty k premonstrátskému klášteru ve Steinfeldu. Vítr do něho narážel tak, že se zdálo, že ho chce vši silou odradit od jeho cesty k místu Bohu zasvěcenému. Kolínský chlapec se energicky postavil svému nezvanému průvodci a pokračoval ve stoupání. Byl k smrti unaven z té dlouhé cesty. V Zülpichu přenocoval v seníku, ale bouře a vytrý vlků mu mnoho klidu k spánku nepopřály. Teď byl konečně u cíle. Často se díval směrem, kde viděl dvě mohutné věže klášterního kostela, které se tyčily k nebi jako dvě Boží pevnosti. To byl ten cíl! V tomto svatém hradě najde to, co je v životě velké a důležité, to, co celým srdcem hledal, život v tichu.

Když vcházel mohutnou klášterní branou, vyběhli na něho s hlasitým štěkotem dva velcí psi, než je zadrželo pronikavé hvízdnutí.

„To je tedy krásné přivítání!“ posteskl si chlapec. Potom šel váhavě k jednomu bratru, který se právě chystal zavést do stáje nádherného koně.

„Počkej tady, bratře Eberharde!“ uslyšel náhle Heřman jasný velitelský hlas. Když se otočil, uviděl přicházet starého mnicha, opřeného o berlu, zpola zkrouceného dnou.

„Co je to za koně?“ ptal se starý mnich.

„Překrásný čtyřroček, ctihodný pane probošte,“ odpověděl mnich s planoucíma očima. „Tak krásného nenajdete v celé klášterní stáji. Má nádherné nohy a zdravé zuby. Podívejte se sám, pane!“ Bratr Eberhard sáhl rukou koni do huby a ukazoval na jeho zuby. Pozorně se díval probošt koni na silné zuby a spokojeně kýval. Pak se zeptal: „A odkud máte toho koně?“

„Zdědili jsme ho,“ odpověděl bratr.

„A od koho?“ – „Přísluší nám podle práva po zemřelém poddaném. Přivedla nám ho jeho žena.“

„Ne, tak to ho nechci,“ řekl rázně probošt. „Ta žena bude žít v chudobě. Rychle toho koně vrať!“

„Ano, ctihodný pane,“ odpověděl Eberhard bez váhání, ale jeho obličejem přelétl stín zklamání.

Teď se obrátil probošt k Heřmanovi. „Co chceš? Nevidíš, že stojíš v cestě?“

„Chci se stát mnichem ve vašem klášteře!“ řekl chlapec odvážně a podíval se do šedých očí, které jako by ho provrtávaly. „Já jsem Heřman. Můj otec se jmenuje Kryštof a žije v Kolíně.“

Obličej starého mnicha se rozjasnil. Pak řekl, aniž viděl ruku, kterou mu chlapec ostýchavě podával: „Uvidíme, jestli tě budeme potřebovat.“ Pak vešel do stáje, odkud právě Eberhard vynášel sedlo.

„Ty jsi u nás nový?“ zeptal se povzbudivě chlapec. „Pojď, sedni si na koně. Můžeš se mnou jet k selce, které mám vrátit tohoto krásného koně. Všechno ostatní uvidíš později.“

V tu chvíli vyšel ze stáje probošt.

„Je potřeba ještě vykydat hnůj, bratře Eberharde!“ poručil přísně. „Poslyš, chlapče!“ obrátil se na Heřmana, který se právě vyšplhal do sedla. „Kvůli ježdění na koni jsi přece do kláštera nepřišel. Honem slez dolů! Tamhle stojí vidle, vezmi je a vyčisti tu stáj, až se bratr Eberhard vrátí, pomůže ti.“

Heřman zrudl, ale ihned seskočil z koně a sáhl po vidlích. Ještě nikdy v životě stáj nečistil. Ale svižně se do toho dal a házel kouřící hnůj před vrata stáje. „Dávej to tam stranou!“ poručil probošt. „Jinak budeš cestou ze stáje přelézat přes hromadu hnoje. A ne abys lenošil, klučku!“ Pak se obrátil k Heřmanovi zády a šel do kláštera.

Zvláštní myšlenky napadaly chlapce, když se zcela věnoval práci. Přišel po dlouhém pochodu do kláštera ve Steinfeldu, o kterém tak často snil jako o místě, ve kterém by se zcela věnoval duchovním věcem. Ani se ho nikdo nezeptal, jestli není unavený nebo hladový. Probošt mu jednoduše dal do ruky těžké a špinavé vidle, a tak teď stál ve stáji a hrabal se

v hnoji. Co měly stáj, vidle a hnůj společného s tím velkým a důležitým v životě, co Heřman hledal?

Když se bratr Eberhard po dobré půlhodince vrátil, řinul se chlapci pot z čela a ruce se mu třásky z velké námahy. Ale stáj byla uklizená.

„Dobrá práce, chlapče!“ chválil ho bratr a smál se. „Nikdy bych si nemyslel, že si s tím takový městský klouček poradí. Musíš být ale určitě unavený po dlouhé cestě.“

„Ach, bratře!“ povzdechl si Heřman a utřel si rukávem pot z čela. „Ale kvůli kydání hnoje jsem sem nepřišel. Pan probošt je přísný člověk, že?“

„To je! Vždyť tu vane ostrý vítr z Eifelských hor,“ smál se Eberhard, „ale tomu porozumíš až později, až tu budeš doopravdy doma.“

Heřman postavil vidle ke vratům, podíval se na vysoké věže, které se teď, ve večerním přítí, vypínaly strašidelně k nebi. Pomyslel na to, zda tu skutečně jednou bude doma. Bylo to úplně jinak, než jak si to doma v Kolíně představoval, doma, kde byla hodná paní Iburga, doma, kde byla jeho milá maminka. Snad by se u něj ozval stesk po domově, kdyby ho nepřehlušilo něco jiného, co se v něm silně ozvalo.

„Poslyšte, bratře, vy nikdy nemáte hlad?“

„Ale ano, samozřejmě. Dokonce hlad jako vlk!“ smál se Eberhard.

„A kdy se zde jí?“ ptal se zvědavě Heřman.

„Až je čas k jídlu. To už nebude dlouho trvat, brzy nás zvon svolá ke stolu.“

Heřman si povzdychl.

„Nejlépe bude, když si teď vezmeš svoje věci a půjdeš za bratrem vrátným. Ten ti řekne, co bude dál,“ doporučil mu Eberhard.

Heřman šel unaveně k vrátnici. Z hladu se mu už dělaly mžítka před očima. Bratr vrátný si nechal předložit jeho ranec. Místo, kde bude spát, mu včas ukáže, řekl. Pak někde zazněl zvon.

„Jídlo!“ vzdychl Heřman z hloubi svého prázdného žaludku.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 8. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (50. díl): Petrem Hejčmanem
7:10 O Markétě – Chodské oratorium: Chodské slavnosti 2014
8:15 Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L]
9:20 Outdoor Films s Alenou Mahlejšovou a Marií Šnajdrovou: Cestování po Patagonii **10:55** Kambodža – První generace **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vezmí a čti: Prosinec 2023 **13:05** O zaniklé Karvině **14:00** Benno – člověk mezi lidmi **14:45** Noční univerzita: doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **16:05** V souvislostech **16:25** Galerie ve Velké Rači **16:40** Grotesky Laurela a Hardyho: Laurel a Hardy v cizinecké legii **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:05** Od slunéčka do tmy: Odraný kůň **18:20** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **19:00** V pohorách po horách: Soláň – Vsetínské vrchy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Ty máš teda ránu **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest [L] **21:05** Plné hnízdo v Ústeckém kraji [P] **21:40** Poutníci času: S Jaroslavem Bouzkem **22:00** Noemova pošta: Leden 2024 **23:00** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **23:30** Barvy vůní a větru **0:00** Dům ze skla?: S Tomášem Halíkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (52. díl): Pavlem Nenkovským
7:10 Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **8:35** V pohorách po horách: Zlatý Chlum – Zlatohorská vrchovina **8:45** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** V pohorách po horách: Siná – Nizké Tatry **9:50** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Spravedlnost, která je naší nadějí (Gal 5,5) **10:55** Plné hnízdo v Ústeckém kraji **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Libanon – Světlo v chaosu **13:20** S NOACHem po Izraeli **14:00** Bělorusko – Semínka víry **14:30** Jak potkávat svět: S Ivo Kahánkem **16:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Zaniklé vesnice pod Mandelsteinem **16:35** Jam Session – Švýcarsko **16:45** Muzikanti, hrajte: Bojané **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:05** Od slunéčka do tmy: Podbálovský hashrman **18:15** Hermie a Stanley na táboře **18:50** Zpravodajské Noeviny: 9. 1. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Byt sám sebou **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny [L] **21:10** Terra Santa News: 3. 1. 2024 **21:30** Libanon – Sedm sekund **22:05** Má vlast: Plumlov **23:20** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **0:10** Když bolí tělo: Nemoci oka a jejich léčba **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (53. díl): Evou a Jaroslavem Boudovými
7:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 1. 2024 **7:30** Noční univerzita: doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** V pohorách po horách: Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **10:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2021, 1. díl **11:00** Tradiční chov ovcí na Liptově **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Toto je tá cesta **14:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Zasněžená krajina Žďárských vrchů **14:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (169. díl): Lidičky – Dětské kočovné divadlo Kyjov **16:05** Zpravodajské Noeviny:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

9. 1. 2024 **16:25** Lidé z cest **17:30** Terra Santa News: 10. 1. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:05** Od slunéčka do tmy: Tisúvek **18:10** Strýček Emu **18:20** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **18:30** Daruj písničku (11. díl) [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: sr. Jana Svobodová – Hledám tvou tvář [P] **22:50** Moudrost mnichů: Recept na samotu **23:05** Ghana – Naděje za mířemi **23:35** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **0:00** Generální audience papeže Františka **0:20** Flešbky – Godzone podcast: Andrea Bielová – Boj začíná na kolenu v modlitbě **0:50** Klid zbraní **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (54. díl): Pavlem Koničkem **7:00** Poutníci času: S Jaroslavem Bouzkem **7:15** Za operou **8:10** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Terra Santa News: 10. 1. 2024 **9:45** Noemova pošta: Leden 2024 **10:50** Absolventi: Anton Jablonický **11:15** V pohorách po horách: Mužský a Příhazy (Český ráj) **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **14:30** Generální audience papeže Františka **14:55** Grotesky Laurela a Hardyho: Soupeři **15:15** Továrna mezi vodami **16:00** Zpravodajské Noeviny: 9. 1. 2024 **16:20** Otazníky kolem starých klášterů **17:30** Příroda kolem nás: Rozinka a medvědi **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:05** Od slunéčka do tmy: Poklad na Matinkách **18:15** Ovečky: 2. neděle v mezidobí [P] **18:40** Bulharsko – Kořeny Romů **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malý a vražedný **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře [L] **21:30** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **21:50** Pod lampou [P] **23:55** Letem jazzem (7. díl): Pohled na jazzovou tvorbu **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (55. díl): Emilem Chlebníčanem **7:05** Křešice **7:15** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **7:45** Flešbky – Godzone podcast: Andrej Darmo – Robíme polnu neocnicu pre kňazov **8:15** Toulky po Slovensku – Kremnica **8:30** Na startu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Povzbudenia (1. díl): Lukáš Valach **9:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko – Bílov – Bílý kříž **10:00** Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **10:15** Lidé z cest **11:15** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahaná vrchovina) **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Petr Bende a cimbalová muzika Grajcar na

Mohelnickém dostavníku 2015 (8. díl) **13:20** Sýrie – Není to konec **14:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **15:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **15:30** Láska **16:00** Zapomenuté Čako **16:20** Blízko nebe **16:50** Výpravy do divočiny **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **18:05** Od slunéčka do tmy: Sýkora **18:15** Poklad z Jelínkova domu **18:27** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **18:40** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Jak se připravit na budoucnost? [L] **21:30** Moudrost mnichů: Práva žen, práva matek **21:45** V pohorách po horách: Český kras – Jelínkův most **22:05** Poletuchy: Na skok do Trenčína **22:45** Cvlikáni (82. díl): Roman Dostál a přátelé **0:00** Zatloukal na vině **0:25** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (56. díl): manželi Zíchovými
7:10 Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **7:20** Absolventi: Emil Farbiak **7:50** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá **7:55** Ovečky: 2. neděle v mezidobí **8:20** Animované biblické příběhy: David a Goliáš **8:45** Strýček Emu **8:55** Hermie a Stanley na táboře **9:40** Flešbky – Godzone podcast: Simona Magušinová – Mám krabice plné písní, které ještě nikdo neslyšel **10:10** Noční univerzita: Michal Balcar – Jednou hemisférou v prvním, druhou ve dvacátém prvním století [P] **10:25** Koncert Pavla Helana: Odry 2018 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Katolické charismatické konference 2023 **13:20** Pod lampou **15:25** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **16:05** Píseň jako most: Rožnovské slavnosti 2023 [P] **18:00** Slovo na neděli: 2. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** Nebe [P] **22:30** Dobrodruzi aneb Hledáme písničku pro veselí den **23:30** Mezopotámie IN MEMORIAM: Období velkých říší **0:35** Jsi krásná – Příběh Em **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (57. díl): Václavem Fořtem **7:10** Karol Herian – významný odborník a vzácný přítel **7:50** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **8:20** Slovo na neděli: 2. neděle v mezidobí **8:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **10:10** Poutníci času: S Jaroslavem Bouzkem **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **14:45** Dobrodružství před kamerou **15:50** V pohorách po horách: Lysá hora **16:05** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **16:30** Nebe **18:00** Sedmihlásky (78. díl): Seděla na jamě **18:05** Ovečky: 2. neděle v mezidobí **18:30** Animované biblické příběhy: Šalomoun **19:00** Strýček Emu [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:45** Přejeme si... **20:05** S chutí přes práh [P] **20:25** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **21:25** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **22:20** Výpravy do divočiny **23:20** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 8. 1. o 20:30 hod.: Možno raz (film TV LUX)

Dramatický príbeh v hlavných úlohách s Jozefom Šimonovičom a Martinom Kaprálikom.

Utorok 9. 1. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Bazilika dospievajúceho Ježiša, dokument)

Bazilika sa nachádza v Nazarete a je považovaná za jeden z najkrajších chrámov vo Svätej zemi. Postavili ju v rokoch 1906 až 1923 v gotickom štýle na mieste, kde Ježiš prežíval svoju mladosť. Je príznačné, že patrí reholi Saleziánov Dona Boska.

Streda 10. 1. o 20:30 hod.: Jeden na jedného

Analýza aktuálnych udalostí v spoločenskom, politickom a cirkevnom živote.

**Štvrtok 11. 1. o 14:25 hod.: Moja misia – magazín
 (Keňa a starostlivosť o deti a chorých očami mladej lekárky)**

Sú povolania, ktoré sa nám akosi prirodzene spájajú s misijným pôsobením, a povolanie lekára medzi ne nepochybne patrí. O tom, čo to znamená byť misionárkou-lekárkou nám v relácii Moja misia magazín porozpráva Danka Hannelová. Moderuje Marek Vaňuš SVD.

Piatok 12. 1. o 18:25 hod.: Živé obrazy (Pod'a uvidíš...)

V živých obrazoch predstavíme Povolanie svätých Petra a Ondreja od talianskeho barokového maliara Caravaggia – vlastným menom Michelangelo Merisi. Jedným z originálnych prvkov v jeho maľbe je použitie svetla, tmy a najmä tieňa. Táto maliarska technika, pripomínajúca divadelný reflektor, ktorý na javisku zdôrazní to podstatné, sa volá chiaroscuro alebo šerosvit. Možno sa na jeho obraze nájdeme aj my...

Sobota 13. 1. o 17:30 hod.: Klubovka

Relácia Klubu priateľov Televízie LUX.

Nedeľa 14. 1. o 20:40 hod.: Kosovo – skrytí katolíci v Európe (dokument)

Aj dnes je pre kosovských Albáncov pojem náboženskej slobody základnou charakteristikou ich novej národnej identity. Avšak aj tu zachytili novodobú radikalizáciu mladých moslimov, ktorá prináša do spoločnosti napätie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. LEDNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 1.		PO 8. 1.		ÚT 9. 1.		ST 10. 1.		ČT 11. 1.		PÁ 12. 1.		SO 13. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	862	967	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	926	1036	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 6. 1.															
Hymnus	225	247	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	238	260	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	238	261	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	239	262	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	240	263	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	240	263	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	234	257	263	291	841	944	857	961	872	977	888	995	904	1012	689	778
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 7. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
 Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10
 Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34-38
 nebo:

1. čt.: Iz 55,1-11
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: 1 Jan 5,1-9
 Ev.: Mk 1,6b-11

Pondělí 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8
 Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19
 Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 1,14-20

Úterý 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20
 1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd
 Odp.: 1a (*Mé srdce jása v Bohu, mém spasiteli.*)
 Ev.: Mk 1,21b-28

Středa 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20
 Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 Ev.: Mk 1,29-39

Čtvrtek 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1-11
 Ž 44(43),10-11.14-15.24-25
 Odp.: 27b (*Vysvobod' nás, Pane, pro svou lásku!*)
 Ev.: Mk 1,40-45

Pátek 12. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a
 Ž 89(88),16-17.18-19
 Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
 Ev.: Mk 2,1-12

Sobota 13. 1. – nezávazná památka sv. Hilária nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a
 Ž 21(20),2-3.4-5.6-7
 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
 Ev.: Mk 2,13-17

HOMILIE A NÁMĚTY K ROZJÍMÁNÍ

PANE, TY MÁŠ SLOVA VĚČNĚHO ŽIVOTA

Josef Hrdlička

Krátké homilie pro feriální dny liturgického mezidobí.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dotisk 1. vydání • Brož., A5, 232 stran, 125 Kč

PANE, KDE BYDLÍŠ?

Josef Hrdlička

Náměty pro rozjímání a krátké homilie ve všední dny doby adventní a vánoční.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 56 stran, 59 Kč

SLOVO JAKO ZRNO A KVAS • CYKLUS B P. ICLic. Jan Daněk

Promluvy na neděle a svátky.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 158 stran, 178 Kč

Lze objednat i další dva liturgické cykly:

Cyklus A - 152 stran, 169 Kč; Cyklus C - 152 stran, 169 Kč

ÚCTA K PANNĚ MARIÍ

MALÝ TRAKTÁT O ÚCTĚ MARIÁNSKÉ

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Traktát informuje čtenáře o úctě mariánské včera a dnes.

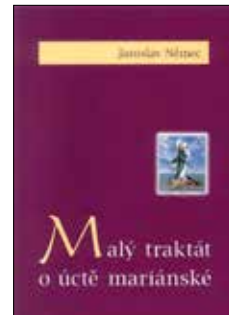
V první části najdeme souhrn církevní nauky o Matce Boží.

Druhá část pojednává o různých projevech mariánského kul-

tu počínaje lidovými pobožnostmi, zavedením mariánských svátků a pobožností, budováním poutních míst, organizováním zasvěceného života v duchovních řádech a kongregacích až po tvorbu uměleckých děl všeho druhu ke cti Panny Marie. Ve třetí části pak je velmi konkrétním způsobem načrtnuta oslava Matky Boží v celoroční církevní liturgii s krátkými poznámkami pro meditaci a homilie. Spisek obohacují dvě přílohy: 1. Konstituce Lumen gentium, kap. VIII - Blahoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a církve; 2. Obrazová příloha - vybrané poštovní známky k počtě Panny Marie ve 20. století.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 102 stran + 4 strany barevné obrazové přílohy, 139 Kč

SVĚDECTVÍ Z POUTI

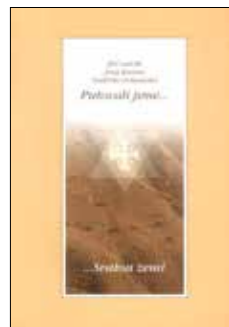
PUTOVALI JSME SVATOU ZEMÍ

Josef Kučera - RNDr. Jiří Ludvík - Mgr. Naděžda Doksanská

Vzpomínky účastníků poutě nevidomých do Svaté země. Kromě zachycení celkové atmosféry chtějí autoři uchovat v paměti navštívená místa především z pohledu historického a biblického. Svatou zemi přibližuje nezúčastněným čtenářům také 32 barevných fotografií.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

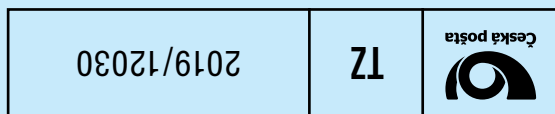
Brož., A5, 144 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc